

16

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

16. Ellen skifter navn.

Henvisninger: Teacher's Guide for Bible, Grades 1 and 2, s.264.
Stories of little Ellen and the Message. s.24-28.
Stories of my Grandmother. s. 35-39.

Tekst for dagen: Daniel 10,18.

1.scene: Styrke fra Gud.

Ellen var aldri blitt sterk igjen etter at hun var utsatt for ulykken da hun var ni år gammel. Hun var svak og ofte syk. Hun kunne ikke løpe eller gå lange turer eller løfte noe tungt. Men når hun fikk et syn, kunne hun gjøre ting som selv en sterk mann ikke kunne gjøre.

Bibelen forteller oss at det er mange måter vi kan prøve en profet på. Daniel 10,17 (siste del) sier at når en profet får et syn, så har han ingen kraft og ikke noen pust, ikke ånde. Vers 18 sier at engelen ga spesiell styrke til profeten. 4.Mosebok 24,4 sier at en profet kan ha åpne øyne. Matteus 7,15-20 sier at en profet skal kjennes av sine frukter, d.v.s. det livet han lever og det eksempelet han gir.

Ofte var Ellen svært svak når synet begynte, men plutselig kunne hun bli sterk, når Guds engel ga henne ny styrke til å gjøre uvanlige ting, ofte i lengre tid. Folk som så Ellen når hun hadde et syn, sa at hun så svært glad ut, og at hun pleide å si "Glory!" (herlig) tre ganger - hver gang svakere, som om hun fjernet seg mer og mer fra dem.

Ellen fikk mange syn når hun var alene, men Gud ga henne også syn når hun var på møte. Det hendte ofte, og da kunne folk selv se hvordan hun oppførte seg når hun fikk et syn. En dag da Ellen var på møte i et hus, fikk hun et syn. Det var mange mennesker til stede. I det rommet der hun fikk synet, lå det en stor familiebibel. Ingen brukte den fordi den var for tung. Den veide mer enn åtte kilo. Plutselig gikk Ellen bort og løftet den store Bibelen. Hun åpnet den og holdt den med venstre hånd. Og uten å se i den pekte hun på forskjellige skriftsteder som hun leste høyt.

"La oss se om hun siterer riktig," foreslo en mann. (53) Han så etter hvor hun pekte, og hørte etter hva hun leste. Forbausert utbrøt han: "Ellen blar i Bibelen og peker på akkurat de tekstene hun siterer. Og uten å se dem, gjentar hun hver tekst riktig!" Andre så etter også og sa: "Dette er fantastisk! Hun ser ikke tekstene med sine naturlige øyne. De blir vist henne i synet!"

Ellen holdt denne store tunge Bibelen slik med venstre hånd i over en halv time. Alle kunne se at det var et virkelig mirakel fra Gud. Ellens mor sa at når hun ikke så et syn, kunne hun ikke engang løfte opp den store Bibelen, for hun var for svak. Men engelen styrket henne, akkurat som vi leser om i Daniel 10,18: "Og atter rørte en som så ut som et menneske, ved meg og styrket meg ..."

Den samme store Bibelen som Ellen holdt, blir nå oppbevart ved generalkonferansen i Washington D.C., og mange store, sterke menn har prøvd å holde Bibelen med sin venstre arm rett ut, slik som Ellen holdt den, men de fleste kan holde den slik bare i et minutt eller to.

Ellen veide bare litt over treåve kilo på den tiden. Er det en pike her i dag som veier omtrent så mye som har lyst til å prøve å holde denne store Bibelen (eller en tung ordbok eller en annen bok) i venstre hånd, akkurat som Ellen gjorde? Så skal vi la en av de store guttene prøve seg.

Gud brukte dette miraklet til å oppmuntre folk til å tro at Ellen virkelig var blitt utvalgt til å være Guds profet i disse siste dager.

2.scene: Ellen treffer en kjekk ung predikant.

En dag spurte noen av Ellens venner henne, Jordan het de, om hun hadde lyst til å bli med dem til Orrington, en by ca. 350 kilometer borte.

"Vi skal levere tilbake en hest vi har lånt, og en slode, til en ung adventistpredikant som heter James White. Han har problemer med noen religiøse fanatikere. Hvis du blir med oss, kan du kanskje snakke dem til rette."

Ellen visste ikke om hun ville være med eller ikke. Hun likte ikke å snakke med religiøse fanatikere. Men hun hadde lovet Herren at hun skulle dra hvor som helst han ville hun skulle dra. Gud ville nok sende en engel som kunne beskytte henne og vise henne hva hun skulle gjøre.

Etter at de hadde reist i omtrent to dager i det kalde været, kom de endelig til Orrington sent en ettermiddag. Ellen var så trett og sliten etter den lange harde reisen, at hun la knapt merke til den unge predikanten som het James White.

Neste dag var familien Jordan og Ellen invitert til å bli med James White på besøk til et hjem. Ellen ble bedt om å fortelle dem om sine syn. Noen av tilhørerne begynte å hoppe opp og ned, mens de klappet i hendene og ropte. Ellen ble sjokkert over deres oppførsel og sluttet å snakke.

James White åpnet Bibelen sin og leste for dem at Gud er en ordens Gud som ikke vil ha forvirring, og at Den hellige ånd taler til hjertene med rolig stemme. Bråket stilnet, og etter en stund begynte Ellen å tale igjen.

Disse fire besøkte hjem etter hjem dag etter dag. De fortalte om Guds budskaper og irettesatte fanatisme. Mange steder fant de at de troende var bekymret over bråkende fanatikere. Til slutt hadde de holdt det siste møtet. Bråkmakerne var blitt stille. Folk var glade nå, og de takket Ellen og ekteparet Jordan for at de var kommet for å hjelpe dem og den unge predikanten til å bringe orden og enhet på møtene deres.

Ellen reiste hjem igjen, men James White kunne ikke la være å synes synd på henne. Hun var så ung og svak.

Ellen og James White traff hverandre ofte i løpet av det neste halvannet år. De var ofte ute og reiste og var med på forskjellige adventistmøter på flere steder. (Ta bort alle bildene, sett opp 26 og 5.) Så det høres ikke merkelig ut at pastor White en dag ba Ellen om å bli hans kone. Pastor White mente at Ellen trengte noen til å ta vare på seg og beskytte seg. Han ville gjerne dele hennes vanskeligheter og farer, for han var svært glad i henne. Han følte at de kunne gjøre mer for Herren sammen enn de kunne ved å arbeide hver for seg.

Ellen beundret den pene unge mannen, som var en slik alvorlig kristen. Men hun ville være sikker på at det var Guds vilje før hun lovet å gifte seg med ham. Så hun sa: "Jeg vil be om at Herren lar oss få vite hva han ønsker vi skal gjøre."

Mens Ellen ba, følte hun seg mer og mer overbevist om at Gud ønsket de skulle arbeide sammen. Gud svarte ikke Ellen i et syn, men Den hellige Ånd talte stille til hennes hjerte, og hun var overbevist om at James White var den som Gud ønsket hun skulle gifte seg med.

James og Ellen var kanskje for fattige til å holde noe stort kirkebryllup, for vi hører ikke om noen trykte invitasjoner eller brudepiker eller bryllupsreise. Deres viktigste oppgave i livet var å bruke sin tid og sine penger til å forkynne den

16,3.

gode nyhet at Jesus snart kommer igjen.

Ellen var lykkelig, for hun var glad i James. James var lykkelig, for han var glad i Ellen. Og de elsket begge Gud. En stor oppgave lå nå foran dette unge paret som hadde viet sine liv til Gud.